

Jenna. Een Flatcoat vol Sturm und Drang.

Elian Hattinga van 't Sant

In het nest zaten twee teefjes waar ik belangstelling voor had. Op een daarvan had ook de fokker haar oog laten vallen, maar de ander mocht ik zo meenemen als ik per se wilde. “Want”, zo zei Wilma, “haar wil ik niet. Ze dramt en ze blaft. Zodra ze me ziet, staat ze bij het hekje van de puppyren te jengelen dat ze er uit wil. Als ik jou was, zou ik haar niet nemen.” Nu gaf dat gelijk stof tot nadenken, want Wilma is een hondemens met enorm veel inzicht, die bovendien goed weet wat ik graag zie in een hond. Het gedrag dat Wilma beschreef had ik echter zelf nooit zo gezien, waardoor ik hoopte dat het dus in het dagelijks gebruik wel mee zou vallen. Daarnaast dacht ik dat het ook wel in goede banen zou zijn te leiden. Bovendien beschikte het hondje over eigenschappen die ik erg belangrijk vind, zoals mensgerichtheid, een goed herstelvermogen en het graag willen halen en brengen van apportjes. Ik besloot het erop te wagen. En zo deed Jenna tien jaar geleden haar intrede.

Bijna spijt

In de auto naar huis kreeg ik bijna spijt, want in de tien minuten die het ritje duurde, gilte en worstelde ze onafgebroken en eenmaal thuis begon ze als een gek rond te rennen. Ik begon even te twijfelen aan mezelf. Had ik me dan zo vergist en een hyperactieve hond niet herkend? Ik kon het me bijna niet voorstellen, want alle keren dat ik Jenna had geobserveerd, had ze een normaal aktiviteits- en slaappatroon gehad. Gelukkig vond het pupje al gauw haar draai in haar nieuwe omgeving te midden van de andere twee honden. Ze adoreerde mij, apporteerde dat het een lieve lust was en verloor me nooit uit het oog. Blaffen deed ze zelden of nooit en drammen, in de zin van aandacht vragen of haar zin willen hebben, ook niet. Ze was eigenlijk heel erg braaf.

Obsessief

Toch vielen een paar dingen op in haar gedrag die niet helemaal normaal waren. Wanneer Jenna iets deed, ging dat zo vol overgave dat het bijna obsessief was. Zo stortte ze zich als pup op iedere bananenschil die ze in het bos vond –en dat waren er opmerkelijk veel - en verslond die alsof ze nooit iets te eten kreeg. Het leverde haar de bijnaam Sjaantje Banaantje op. Een verklaring voor haar wat vreemde voorkeur lag weliswaar in de stukjes banaan die ze van Wilma in het nest had gekregen tegen de diarree, waar ze in het begin veel last van had, maar toch..... Sowieso heb ik haar nog nooit iets een beetje rustig zien eten. Ze schrokt alles naar binnen. Als er iets van het aanrecht valt, dan neemt ze onmiddellijk een snoekduik, zonder te kijken of het wel eetbaar is.

Wanneer ze een keer iets had gedaan dat ze leuk vond, had dat ook gelijk eeuwigheidswaarde. Nog steeds holt ze vooruit naar iedere plek waar ik ooit wel eens een keer een bal heb gegooid. Ze onthoudt ze allemaal, soms nog jaren later. Ze kan daar ook eindeloos roerloos, maar bibberend van spanning, blijven zitten wachten, soms zelfs in ijskoud water.

Ongecontroleerd

Ze had als pup ook een wat aparte en ongecontroleerde manier om aan te geven dat ze nodig moest plassen. Ze kwam dan aanlopen en sprong ineens bovenop me: iets dat tot haar wanhoop tot de nodige misverstanden leidde, met wat plasjes in huis tot gevolg. Wanneer ze achter een dummy of balletje aanging, deed en doet ze dat zo hard en zonder enige voorzichtigheid, dat ik nog steeds bang ben dat ze een keer haar poten of nek zal breken.

Op straat zag (en ziet) ze van alles wat ik niet zag en moest daar op af. Blaadjes, papiertjes, takjes....Ook moest ik oppassen wat ik zelf deed. Zodra ik ergens naar wees, was ze al weg. Met Agility ben ik al gauw gestopt. Het was levensgevaarlijk, want ze keek echt niet uit en deed maar wat. Ook dingen die je totaal niet verwachtte.

Zo wees ik ooit, toen we op vakantie een kasteel bezochten, mijn man Bram op een open raampje in een muur op twee meter hoogte en hup, daar nam Jenna een reuze sprong. Gelukkig zat ze aan de lijn en was die net iets korter! Een andere keer sprong ze op een warme dag, door een verkeerd gebaar van mij, zomaar in een kanaal, om vervolgens, toen ze merkte dat ze er niet uitkon, tot mijn wanhoop als een gek langs de één meter hoge rand van het kanaal van mij weg te zwemmen. Pas na meer dan een kilometer en heel veel (angst)zweetdruppels van mij, kon ik haar uit het kanaal vissen.

Onvermogen

Wilma had gelijk, toen ze zei dat er iets mis was met Jenna. Het probleem is alleen niet dat ze bewust dramt of haar zin wil hebben, en ook niet dat ze hyperactief of dom is, maar dat ze haar eerste impuls niet kan controleren. Zodra er iets in haar opkomt, geeft ze daar gehoor aan. Ze kijkt niet, ze denkt niet, ze doet gewoon. Hoe sterker de prikkel, hoe harder ze gaat. Ze kan die drang niet beheersen. Dat is geen onwil of ongehoorzaamheid, maar onvermogen. Een handicap. Een lastig kronkeltje in haar hersencircuits.

Haar onvermogen om haar impulsen te beheersen, uit zich ook op een andere manier. Jenna heeft heel heftige emoties. Ze kan uitgelaten blij zijn, helemaal uit haar dak gaan en als een veulen in de wei rondspringen zodra we iets leuks doen. Ze is gelijk diepongelukkig, als je boos op haar wordt. Als ze ergens bang voor is, is ze niet een beetje bang, maar panisch. Omdat de wereld heel heftig bij haar binnenkomt, droomt ze ook verschrikkelijk veel, met veel gespartel en veel 'geweffel'.

Vlo

Het heeft jaren geduurd eer ik, zoals nu, met haar kon lezen en schrijven. Hoewel ze gemakkelijk de basiscommando's leerde, was het lastig om haar moeilijkere oefeningen te laten doen, vooral als daar het woordje 'blijf' aan te pas kwam. Zeker als ze iets leuk en spannend vindt, zoals apporteren, lijkt ze soms net een vlo. Nog steeds. Ze is dan vreselijk opgewonden en gespannen als een veertje. Een (verkeerde) beweging en poef, daar gaat ze. Alleen door dingen heel rustig en systematisch te doen en me vooral niet aan haar te ergeren, kon en kan ik best leuk met haar werken. Maar alleen als we 'onder ons' zijn. In een groep valt er weinig met haar te beginnen, Of ze raakt helemaal door dolle van alle prikkels, of ze stort volledig in en wordt een ongelukkig halfdood vogeltje.

En wat een moeite heeft het gekost. Eindeloos ben ik bezig geweest om met kleine stapjes tegelijk haar te leren een beetje rustig te blijven als er een dummy-launcher tevoorschijn werd gehaald en om even te blijven zitten als er een dummy werd gegoid. Ze heeft een C certificaat gehaald, maar je moet niet vragen hoe. Gelukkig heb ik jarenlang met een trainingsmaatje en haar hond samen alle leuke dingen van de jachtraining in een op Jenna aangepaste vorm kunnen oefenen. Want apporteren, zwemmen en zoeken vindt ze helemaal het einde.

Niet haalbaar

Bepaalde dingen zijn echter niet haalbaar. Hoewel ze rustig een half uur af kan blijven liggen als er niets gebeurt, vliegt ze er nog steeds ongecontroleerd van door als er iets met een schot gegooid wordt. Een andere dummy respecteren kan ze niet; ze moet en zal er naar toe. Haar wennen aan het schietkonijn heb ik maar opgegeven; ze gaat helemaal uit haar bol. Door haar impulsiviteit markeert ze ook slecht. Ze onthoudt gewoon niet goed waar de dummy is gevallen. Als ze een dummy moet zoeken, kun je er even rustig bij gaan zitten, want ze raast eerst een tijdje als een kip zonder kop rond zonder haar neus open te zetten.

Er zijn dingen die ze gewoon nooit uit zichzelf zal doen, zoals rustig van de auto naar de voordeur lopen rond etenstijd. Daar is altijd een commando ‘volg’ voor nodig, dat ze overigens na een meter weer vergeten is. De enige manier om haar geen vin teveel te laten verroeren, is haar zodanig intimideren, zo bang voor me maken, dat ze geen pas meer durft te verzetten. Dat weet ik uit kennis, maar niet uit ervaring, want zo ga ik nu eenmaal niet met mijn honden om.

Genieten

Ik zou het niet willen en ook niet kunnen. Er is namelijk geen lievere, braver hond dan Jenna. Er zit geen greintje kwaad in. Ze is immens goed van vertrouwen. Ik kan alles met haar doen. Ze eet alles wat ik in haar bek stop, zelfs pillen. Ze is nooit brutaal en vraagt altijd netjes of ze erbij mag op de bank door haar kop op de bank te leggen en zo te blijven staan tot ik “Kom maar” zeg. Ze is altijd voorzichtig als ze mijn gezicht likt of op mijn hand sabbelt. Ze kwispelt altijd als je langs haar loopt en wat liefs tegen haar zegt. Ze is altijd van goede wil. Ze doet altijd haar best. Ze kan niet helpen dat ze is wie ze is. Het maakt haar kwetsbaar, aandoenlijk, grappig en soms ook om wanhopig van te worden. De band die we daardoor hebben gekregen is ijzersterk. Ik kan net zo min zonder haar, als zij zonder mij. Nu de jaartjes gaan tellen, de scherpe kantjes eraf zijn en ze wat minder hard gaat, is het alleen nog maar puur genieten met haar. Ze ziet er nog stralend uit, met alleen een paar grijze haartje op haar kinnetje. Ze kan zo intens genieten, dat je er zelf onmiddellijk blij van wordt. We hopen dan ook dat ze nog heel lang meegaat, ons Sjaantje Banaantje.

P.S. Jenna overleed op 11-jarige leeftijd.

In haar In Memoriam schreef ik:

Lowlands Black Energy Fin Jenna

27 augustus 2001 – 12 november 2012

Onze Jenna. Wat genoot ik van haar! Haar glanzende, stralende ogen. Het plezier dat ze zo duidelijk zichtbaar altijd in alles had. Haar lachje en haar ‘zeilootjes’ die ze zo leuk wijd uit liet staan als ze me aan zag komen. Haar scheve kopje, als ze niet zeker wist of ze het woord ‘balletje’ wel goed had verstaan. Haar mollige blote buikje dat ze uitnodigend naar ons toe draaide om te laten aaien. De tevreden manier waarmee ze zich bij me op schoot hees als ze me een paar uur niet had gezien. Haar smekende ‘Gaan we samen wat doen?’ blik. En wat was ze mooi en vitaal met haar ruim elf jaar. Glanzend zwart, amper een grijs haartje. Ze zag er uit als een jonge hond, niet helemaal meer zo soepel, maar toch: ze zag eruit alsof ze nog jaren mee kon gaan.

En toch. Er waren dingen waardoor ik dacht dat het afscheid er aan begon te komen. In april een raar hoestje. Een vlek bij haar longen. Longtumor? De vlek werd weer kleiner. Gelukkig toch geen longtumor. We haalden weer adem. Maar toch ... Er waren veel dingen in haar gedrag, waardoor ik me afvroeg of er iets mis aan het gaan was in haar kopje. Het waren maar heel kleine dingen, het beeld was diffuus, het was niet duidelijk wat er mis was, zelfs niet eens dat er iets mis was. En de dierenarts kon niets vinden....

En toen ineens sloeg het toe. Zondagavond laat lag ze nog lekker ontspannen naast ons en genoot ervan dat we haar buikje aaiden. Maandagochtend maakte ze ons heel vroeg wakker met een verschrikkelijk gejammer. Het klonk als een noodkreet. Ik wist gelijk dat er iets ergs was. Ze was vreselijk onrustig en gedroeg zich heel vreemd. Uitlaten en eten geven hielpen niet. Ze bleef onrustig, bleef maar door de kamer lopen, vertoonde abnormaal gedrag. Als ik mijn armen om haar heen sloeg om haar tegen te houden en tot rust te brengen, ging ze vreselijk jammeren. Ze was duidelijk in 'distress'. Alles wees op een gestoorde hersenfunctie. We belden de dierenarts en konden gelijk komen. Vlak voor we vertrokken kreeg Jenna een epileptisch insult. Ik belde weer de dierenarts. Waar we al aan dachten, een hersentumor of iets dergelijks, werd nu een heel grote waarschijnlijkheid. De prognose was slecht. Het was wachten op de volgende epileptische aanval. Bram en ik besloten onmiddellijk en eensgezind tot euthanasie. We wilden geen MRI scans, geen gedokter, geen lijdensweg, geen pijn en angst voor de hond die ons zo vreselijk lief was.

In de auto op weg naar de dierenarts kwam Jenna eindelijk tot rust. Ze ging liggen, tegen mij aan met haar kopje op mijn been. Daar op de achterbank, voor de deur van de dierenarts, op haar veilige plekje, hebben we haar laten inslapen. Ze is zo zachtjes van ons weggeleden, tussen ons in, dat we niet eens het moment gemerkt hebben dat ze stopte met ademen.

Lief Lachebekje, Doornroosje, Smurfje, Sjaantje Banaantje, Pommetje, Fin Fennetje, wat zijn we verdrietig dat je niet nog wat langer bij ons kon blijven.